

[Fuglsang.]

Heller ikke i indenrigspolitikken er udviklingen gået vort land forbi. Herom fortæller de mange lønkampe rundt omkring på vore arbejdspladser en del. Gennem disse strejker, som den faste volgiftsret med enestående konsekvens på stribe har dømt ulovlige, har arbejderne vist, at de gode tider i hvert fald for dem ikke har været så gode endda. Regeringspartierne fortæller i et materiale, der er sendt ud til alle hjem, at industriproduktionen igennem de tre regeringsår er steget med 14 pct., medens landbrugsproduktionen er steget med 8 pct. Statistikken kan fortælle, at industriinvesteringerne sidste år nåede en højde på mere end 1 milliard kroner, eller 25 pct. mere, end industrien selv havde regnet med. Bare i 18 af vore største jernindustrivirksomheder steg nettooverskuddet i disse år fra 72 mill. kr. til 109 mill. kr. eller med 51 pct. Deres aktionærs udbytte steg fra 24 mill. kr. til 31 mill. kr. eller med 32 pct.

Derudover er det i vort samfund overhovedet umuligt at se, hvor meget kapitalisterne virkelig tjener, og hvor stærkt arbejdskraften udbyttes. Det hører til nogle af verdens bedst skjulte hemmeligheder, forretningshemmelighederne. Men alene gennem kursstigninger har de førnævnte selskabers aktionærer tjent 176 mill. kr. For de samme år, på trekantregeringens regnebræt, står for arbejdernes vedkommende, som har skabt disse værdier, en lønfremgang på 5 pct. Men denne fremgang er slugt af stigende direkte og indirekte skatter, af de huslejstigninger, der ikke mindst skyldes regeringens forringelse af lejelovene, og af almindelige prisstigninger — bl. a. fordi det samme folketingsflertal, der gang på gang har bundet arbejdernes lønninger og gennem det, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup i går kaldte en hestekur, har medvirket til, at lønningerne bagefter udhules af stigende priser, har forkastet kommunisternes forslag om effektiv kontrol med priser og avancer. Først gennem arbejdernes egne aktioner er der opnået visse fremskridt, men alligevel mangler der adskilligt i at sikre alle arbejdere den beskede levestandard, som en mindsteløn på 250 kr. om ugen er en forudsætning for. Stadig har man ikke gennemført den 40 timers arbejdsuge, som den tekniske ud-

vikling og rationaliseringen gør både mulig og nødvendig, og fremfor alt er der trods den øjeblikkelig gode beskæftigelse stadig lang vej frem, før der er tryk i beskæftigelsen.

Dette års strejkekampe har vist talrige arbejdere, hvor stærke de er, når de står samlet. De har også belært arbejderne om, hvilket kostbart og stærkt våben de fik svækket, da fagbevægelsen for 60 år siden blev lagt i septemberforligets lænker. En af den seneste tids største sejre var septemberforligets opsigelse. Dets endelige fjernelse er forudsætningen for fagbevægelsens frihed, for at udvide demokratiet også til arbejdspladserne, for at sikre arbejderne medbestemmelsesret over deres egne arbejdsforhold.

Vi kommunister fører politik ud fra den kendsgerning, at vi lever i et klassesamfund og under dets betingelser. Vi lægger ikke skjul på, at vi tager parti, hvad andre partier jo heller ikke skjuler. Vi har i den seneste tids aktioner vist, at vi tager parti for arbejderne og for deres krav.

Det er ikke blot lønarbejderne, der udbyttes, først og fremmest af de store monopoler, det gør også andre, f. eks. det arbejdende landbrug. Alene gennem de sidste 10 år har landbruget i maskiner nyinvesteret for over 1 500 mill. kr. Vi ved, at monopoltilsynet har godkendt avancer på 56 pct. på såmaskiner, og selv om disse avancer også tilhører forretningshemmelighedernes dunkle verden, giver det dog en anelse om, hvad monopolernes prispolitik koster landbruget i kontanter, afdrag og renter. Det samme gælder for øvrigt den modsatte vej, altså når landbrugets varer sælges. Hvor i 1949 landbrugeren selv fik de 74 pct. af detailprisen, fik han 10 år senere kun 56,9 pct.

Det er betegnende, at det gamle liberale parti venstre er sunket så langt ned i højres gamle politik, at de sammen med de konservative har bekæmpet enhver form for kontrol med monopolerne og deres pris- og avancepolitik, og at de sammen med de samme kredse og i samme kredses interesse nu går så stærkt ind for højere skat på Kooperation og andelsbevægelse.

Sammen med arbejderne udbyttes direkte eller indirekte andre brede lag, bl. a. gennem den førte rentepolitik og gennem